

ת"פ 29751/05/21 - מדינת ישראל נגד נועם טסמה

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

18 ינואר 2022

ת"פ 29751-05-21 מדינת ישראל נ' טסמה

בפני כב' השופט בני שגיא, סגן נשיא

מדינת ישראל

המאשימה

על-ידי ב"כ עו"ד שלי קוטין ועו"ד כנרת מור

נגד

הנאשם

נועם טסמה

על-ידי ב"כ עו"ד שמואל פלישמן

גזר דין

כללי

1. הנאשם הורשע על יסוד הודאתו בכתב אישום מתוקן המחזיק שני אישומים בעבירות של דרישת נכס באיומים תוך שימוש בנשק קר, לפי סעיף 404 סיפא לחוק העונשין תשל"ז-1977 (להלן - **חוק העונשין**); שתי עבירות של גניבה, לפי סעיף 383(א)(1) יחד עם סעיף 384 לחוק העונשין ועבירה של תקיפה, לפי סעיף 379 לחוק העונשין. במסגרת הסדר הטיעון תוקן כתב האישום כאמור, אולם למעט הפקדת פיצוי מוסכם בסך 500 ₪, לא גובשה הסכמה לעניין העונש, וכל צד טען על-פי מיטב שיקול דעתו.

עובדות כתב האישום המתוקן

2. **על-פי עובדות האישום הראשון** - ביום 29.4.21 בשעה 22:30 או בסמוך לכך, שהו הנאשם ונת, קטין יליד 10.10.04 (להלן - **הקטין**) סמוך לפארק אריסון ברחוב פומבדיתא בתל-אביב. באותה העת, שהה במקום ו.ג., סטודנט לאומנות וצלם חובב, אשר צילם פרחים. הנאשם והקטין הבחינו במעשיו של המתלונן, פנו אליו והטיחו בו כי הוא "מצלם להם את השטח" בו נמצא מחבוא סמים בשווי שני מיליון ₪ השייך להם, ואף דרשו כי יציג בפניהם את התמונות שצילם. בנוסף, ציינו השניים בפני המתלונן שעליהם לוודא שהוא אינו שוטר סמוי, וכי נוכח מעשיו הוא "קנוס". הנאשם החזיק באותה נקודת זמן, באופן גלוי לעיני המתלונן, סכין ומיכל גז מדמיע. בהמשך למתואר, נטל הנאשם מהמתלונן את ארנקו, הוציא מהארנק תעודה ובה פרטיו האישיים של המתלונן, ונטל שטר של 100 ₪. מיד ובסמוך, התחזה הנאשם כמשוחח במכשיר הטלפון עם אדם אחר אודות האפשרות שהמתלונן הוא שוטר סמוי על-מנת להפחיד את המתלונן, כאשר בכל אותה העת, נעמד הקטין באופן צמוד מאחורי גבו של המתלונן, ומנע ממנו לברוח מהמקום. המתלונן, שחש מהשניים, התלווה אליהם והחל ללכת עימם ברחבי תל-אביב, כשהנאשם שב ומקיים שיחה בדויה, בה נשמע אומר שהוא "לא נראה סמוי" ולכן "שוקל לשחרר אותו". בנסיבות אלו, פנה הנאשם למתלונן ואמר לו שיערוך בדיקה בעניינו והוסיף שמאחר שהוא "קנוס" בשל מעשיו, יהיה עליו לשלם לו ולקטין. בנסיבות

אלה, ובעת הליכתם, משניסה המתלון להתרחק, הורה הנאשם לקטין להיצמד למתלון. ברחוב מנחם בגין או סמוך לכך, התיישב המתלון על גרם מדרגות, בעוד הקטין התיישב צמוד אליו ומאחור, והצמיד לו לגב דבר מה, אשר טיבו אינו ידוע במדויק למאשימה, על-מנת ליצור מצג לפיו הוא מצמיד סכין לגבו. הנאשם, בנוכחות הקטין, אמר למתלון שמאחר שהוא "קנוס", יש לו שתי אפשרויות לפיהן או שישלם להם סך של 1,500 ₪ או שהוא ייפגע. המתלון ציין בפני השניים כי הוא מוגבל בסכום משיכת הכסף מחשבון הבנק שלו, וביכולתו למשוך עבורם סך של 500 ₪ בלבד. בשל חששו של המתלון מהנאשם והקטין, המשיך עימם בצעידה לעבר סניף בנק הפועלים ברחוב, כשבדרך למקום עלו השלושה למונית. בדרך לסניף הבנק, מסר הנאשם למתלון אגרופן, ביקש ממנו לאחוז בו, ומיד לאחר מכן, לקח הנאשם את האגרופן מידו של המתלון והכניסו לכיס מכנסיו. בהגיעם אל סניף הבנק, בשעה 23:32 או סמוך לכך, פנה המתלון לעבר הכספומט, משך מחשבון סך של 500 ₪, ובשל חששו מהנאשם והקטין, מסר לנאשם בנוכחות הקטין את סכום הכסף. בהמשך, ולאחר שהנאשם והקטין שחררו את המתלון לדרכו, מסר הנאשם לקטין סך של 100 ₪ מהסכום שהשניים גנבו מהמתלון.

על יסוד מעשים אלה, הורשע הנאשם בעבירות של דרישת נכס באיומים תוך שימוש בנשק קר, עבירה לפי סעיף 404 סיפא לחוק העונשין וגניבה, עבירה לפי סעיף 383(א)(1) + 384 לחוק העונשין.

על-פי עובדות האישום השני, ביום 30.4.21 בשעה 08:22 או בסמוך לכך, צעדו הנאשם והקטין ברחוב אבן גבירול בתל-אביב, כאשר בשלב מסוים, נכנס הנאשם לבית מרקחת, בעוד הקטין נותר ברחוב. עם כניסתו לבית המרקחת, פנתה אליו מנהלת המקום והרוקחת האחראית, הגב' ח.ג. ילידת 1947 (להלן - **המתלוננת**) ושאלה אותו מדוע נכנס לבית המרקחת ללא מסכה כירורגית (להלן - **המסכה**). בתגובה, ביקש הנאשם מהמתלוננת לתת לו מסכה. המתלוננת הורתה לנאשם להמתין במקום, בעוד הנאשם החל לקלל את אחת מעובדות בית המרקחת, אשר עמדה בסמוך. מששבה המתלוננת ומסרה לנאשם את המסכה, לקח הנאשם את המסכה מידיה, ומיד ובסמוך, ניסה להיכנס דרך דלת הפשפש המובילה לעמדת הרוקחת שבה נמצאת הקופה של בית המרקחת, אולם המתלוננת מנעה זאת ממנו, דרשה ממנו לעזוב את המקום, ומיד לאחר מכן, יצאה אל מחוץ לבית המרקחת, וביקשה מהקטין לסייע לה. הנאשם יצא מן החנות, אולם בהמשך, נכנס בחזרה, והתקרב במהירות לעבר הקופה, תוך שהוא אינו שועה לבקשת המתלוננת לעזוב את המקום. הנאשם פתח את הקופה חרף התנגדות המתלוננת, ונטל ממנה סכום של 250 ₪, בעוד המתלוננת שבה ומנסה לסגור את הקופה כדי למנוע מהנאשם להוציא כסף נוסף. טרם יציאתו מבית המרקחת, ובדרכו החוצה, שלף הנאשם מכיסו מיכל גז מדמיע ותקף באמצעותו את המתלוננת אשר עמדה מאחוריו, בכך שריסס לעבר פניה, סגר את דלת החנות ויצא מהמקום. בעקבות מעשיו של הנאשם האדימו פניה של המתלוננת.

על יסוד מעשים אלה, הורשע הנאשם בעבירה של תקיפה, לפי סעיף 379 לחוק העונשין, ובעבירת גניבה, לפי סעיף 383(א)(1) יחד עם סעיף 384 לחוק העונשין.

טיעוני הצדדים לעונש

3. התובעות, עוה"ד שלי קוטין וכנרת מור, עמדו בטיעוניהן על חומרת מעשיו של הנאשם, על הפגיעה בערכים המוגנים של שמירה על ביטחון האישי של אדם, על קניינו, ועל ביטחונו הכלכלי. נטען כי אף אם מדובר במעשים אשר אינם עולים כדי פגיעה פיזית קשה, יש לראות את ליבת החומרה דווקא בפגיעה הנפשית שהייתה מנת חלקם של הקורבנות. בהקשר זה, הדגישו התובעות את משכה של המסכת העבריינית המכוערת המתוארת באישום הראשון, ואת העובדה כי בשני האישומים עשה הנאשם שימוש בנשק קר. עוד ציינו התובעות כי יש לראות בחומרה את העובדה כי המעשים באישום הראשון בוצעו בצוותא עם אדם אחר (קטין), תוך שהשניים הטילו אימה על המתלונן.

על יסוד כלל השיקולים שפורטו ופסיקה שהוצגה, עתרו התובעות לקביעת שני מתחמי ענישה נפרדים. מתחם הנע בין 18 חודשי מאסר ל- 36 חודשי מאסר באישום הראשון; ומתחם הנע בין 12 חודשי מאסר ל- 14 חודשי מאסר באישום השני.

באשר למיקומו של הנאשם בתוך המתחם, נטען כי לאור נטילת האחריות ועברו הפלילי הישן של הנאשם, ניתן למקמו בשליש התחתון של שני המתחמים, אותם יש לצבור האחד לשני.

4. ב"כ הנאשם, עו"ד שמואל פלישמן, עמד על הפער בין כתב האישום המקורי לבין כתב האישום המתוקן כאשר לשיטתו, המתחמים המקובלים במקרים דומים (בהם אין פגיעה פיזית בקורבנות העבירה), נמוכים באופן משמעותי מאלה שהוצעו על-ידי התביעה. הסנגור התייחס לנתוניו של הנאשם, לנסיבות חייו הקשות, למשבר שחווה נוכח פרידתו מזוגתו, ולעובדה כי אין המדובר בעברין מועד אלא במי שאין לחובתו הרשעות קודמות למעלה מעשור.

עוד ביקש הסנגור ליתן משקל משמעותי לנטילת האחריות של הנאשם, לחסכון בזמן ציבורי ובעדות קורבנות העבירה, ולעובדה כי לריצוי המאסר תהיה השפעה על בתו בת ה- 6 של הנאשם.

גם הסנגור הפנה לפסיקה אשר לשיטתו, תואמת יותר את נסיבות האירוע.

5. הנאשם בדברו האחרון הביע צער על מעשיו, תיאר את המשבר שהיווה את הטריגר לביצוע המעשים, וכך ציין:

"עברתי משבר עם האשה, בת הזוג שלי עם הילדה. עזבתי את הדירה, יצאתי לרחוב, ואז הכרתי אנשים, את הקטין הכרתי ימים בודדים. איך שהוא נגררתי. אני בהלם מעצמי מהמעשים הנבזים האלה שעשיתי. אני לא מצליח למצוא תשובה לזה. זה לא בא מרגש או מכוונה תחילה, אלא מסערת רגשות שהייתי בהן, ממצוקה נפשית. או שהייתי צריך באמת כסף או להזיק למישהו. אני אדם שאוהב מסגרת, מביא פרנסה לבית כמו שצריך, מגדל ילדה בת 6 ומעדתי, נכון שטעיתי, אני

מכיר בבעיה... אני פגעת בן אדם כשלא הכרתי בבעיה. אני אישית לא אחזור לבית המשפט. הכל אפשר לקחת מבן אדם, אבל אני בחרתי לשקם את עצמי, לטפל בעצמי, לבנות עתיד אחר, ללכת למשפחה ולאשה. כשאני רואה את ההשלכות זו סיטואציה לא נעימה, אני משלם מחיר, ולא נכנס לרחמים עצמיים אך מצטער על אלה שנפגעו. אני רוצה לקום מזה ולהתעורר מזה...".

דיון והכרעה

6. אף שהצדדים הסכימו כי יש לקבוע, במקרה דנן, שני מתחמי ענישה נפרדים, דומה כי ניתן להצביע על ערכים מוגנים משותפים שנפגעו בשני המקרים: ערך שמירה על ביטחונם האישי של האזרחים, והצורך להגן על קניינם.

בעניינו של האישום הראשון, ניתן להצביע על מספר רכיבים רלוונטיים לקביעת המתחם: (א) העובדה כי מדובר באירוע מתגלגל, ולא באירוע שהוא פרי תכנון מוקדם ומוקפד; (ב) משכו של האירוע, שאינו קצר, אשר לכל אורכו היה המתלונן נתון במורא ובפחד מהנאשם ומהקטין - מדובר בנתון משמעותי המשליך על מתחם העונש ההולם; (ג) העובדה כי האירוע התרחש במספר "זירות" מהווה נתון נוסף המעצים את תחושת הפחד בה היה נתון המתלונן; (ד) השימוש המאיים שנעשה בנשק קר; (ה) סכום הכסף שניטל מהמתלונן העומד על 600 ₪; (ו) העובדה כי המעשים בוצעו בצוותא; (ז) העובדה כי לא נגרמו למתלונן נזקים פיזיים.

בהתייחס למדיניות הענישה הנוהגת, במקרים דומים, ראיתי להפנות לפסקי הדין הבאים:

(א) ע"פ 9218/11 פלוני נ' **מדינת ישראל** (5.6.2012) - המערער הורשע על יסוד הודאתו בעבירות של דרישת נכס באיומים והחזקת סכין בכך שבשעת לילה מאוחרת, יצא יחד עם אחר לרחוב כשהם נושאים סכין ומקל, איימו על שני קטינים וניסו לחטוף מידם מחשב נייד. אחד הקטינים השליך אבן לעברו של המערער וזו פגעה בראשו ופצעה אותו. המערער נפל ארצה, המחשב נשמט מידו, הקטין הרים את המחשב ונמלט מהמקום יחד עם חברו. בית המשפט המחוזי השית על הנאשם **12 חודשי מאסר בפועל**. בית המשפט העליון הקל בעונשו והעמידו על 9 חודשי מאסר בפועל בשל שיקולי שיקום ולאור גילו הצעיר של הנאשם, תוך שנקבע כי: **"אילולא שיקול השיקום על פי העולה מתסקיר שירות המבחן, לא היינו מהססים לקבוע כי העונש ראוי ואפשר שאף ניתן היה להחמיר בו"**.

המקרה שבפניי חמור יותר נוכח עוצמת המורא שהטיל הנאשם על המתלונן ונוכח משכו של האירוע בגדרו הוביל הנאשם את המתלונן ברחבי העיר תוך שדרש ממנו לנסוע איתו ועם הקטין במונית לסניף בנק על מנת למשוך עבורו כספים.

(ב) ת"פ (מחוזי י-ם) 26556-12-16 **מדינת ישראל נ' מולה** (17.9.2018) - הנאשם הורשע על יסוד הודאתו בעבירה של דרישת נכס באיומים בכך שהוא ואחר ניגשו למתלונן שעמד עם חברו ברחוב, לחץ את ידו בחוזקה, תפס בחולצתו, איים שיכה אותו ודרש לדעת מה יש בכיסיו. בשל חששו מפניו של הנאשם, הוציא המתלונן את תכולת כיסיו והנאשם נטל ממנו את מכשיר הטלפון הנייד. בית המשפט קבע **מתחם ענישה הנע בין מספר חודשי מאסר שיכול וירוצו בעבודות שירות ועד ל- 18 חודשי מאסר בפועל**, אך חרג מהמתחם והשית על הנאשם צו של"צ בהיקף של 600 שעות בשל שיקולי שיקום.

גם ביחס למקרה זה עניינו חמור יותר הן בשל ההצטיידות בסכין ובמיכל גז מדמיע והן ביחס למשכו הארוך של האירוע.

(ג) ת"פ (מחוזי ת"א) 57103-05-15 **מדינת ישראל נ' סעדי** (30.11.2015) - הנאשם הורשע על יסוד הודאתו בעבירה של דרישת נכס באיומים בכך שאיים באמצעות סכין על מתלונן, עמו נמצא בסכסוך כספי, נטל ממנו את רכשו ודרש ממנו את כספו. בית המשפט קבע **מתחם ענישה הנע בין 6 ל- 36 חודשי מאסר בפועל**, והשית על הנאשם 10 חודשי מאסר לצד עונשים נלווים.

אין חולק כי עניינו חמור יותר הן בשל היעדר כל היכרות מוקדמת בין המתלונן לנאשם, כמו גם חוב כספי; והן בשל העובדה כי מדובר באירוע מתמשך.

(ד) ת"פ (מחוזי חי') 51065-03-14 **מדינת ישראל נ' אברהם** (27.7.2014) - הנאשם הורשע על יסוד הודאתו בעבירות של דרישת נכס באיומים וגניבה בכך שבשעת לילה מאוחרת הגיע יחד עם אחר לתחנת דלק כשהם רעולי פנים, ניגשו למתדלק, הניפו לעברו בתנועות מאיימות מברג וסכין ודרשו ממנו לתת להם את הכסף שברשותו. המתלונן הוציא מכיסו כ- 400 ₪ ומסר להם את הכסף. לאחר מכן ברחו הנאשם והאחר כשהכסף ברשותם. בית המשפט המחוזי קבע **מתחם ענישה הנע בין 18 ל- 42 חודשי מאסר** והשית על הנאשם 30 חודשי מאסר לצד עונשים נלווים.

הגם שבמקרה של אברהם הנאשמים הגיעו לתחנת הדלק כשהם רעולי פנים ותוך שהם מנופפים לעברו של המתלונן בסכין ומברג; הרי שבעניינו הנאשם והקטין הובילו את המתלונן בשעת לילה מאוחרת ברחבי תל אביב (בצעידה ובמונית), תוך שהם מטילים עליו אימה באמצעות סכין ומיכל גז מדמיע ודורשים ממנו כספים.

(ה) ת"פ (מחוזי ב"ש) 5968-07-16 **מדינת ישראל נ' סוויסה** (3.11.2017) - הנאשם במקרה זה הורשע בעבירות של דרישת נכס באיומים, לפי סעיף 404 סיפא לחוק העונשין, החזקת סכין, לפי סעיף 186 לחוק העונשין והחזקת סם לצריכה עצמית, עבירה לפי סעיף 7(א)+(ג) סיפא לפקודת הסמים; הנאשם עלה למונית כשהוא נושא עימו סכין, כאשר בשלב מסוים שלף אותה, הצמיד אותה לצווארו של הנהג, ודרש ממנו באיומים את מכשיר הטלפון הנייד. לאחר מכן נמלט מן המקום. בית המשפט המחוזי

קבע מתחם **הנע בין 15 חודשי מאסר ל- 36 חודשי מאסר**, וגזר על הנאשם 19 חודשי מאסר ורכיבי ענישה נלווים.

7. לאור הערכים המוגנים שנפגעו, עוצמת הפגיעה בהם, הנתונים שפורטו המהווים נסיבות הקשורות בביצוע העבירה ומדיניות הענישה הנוהגת, ראיתי לקבוע מתחם **הנע בין 14 חודשי מאסר ועד 30 חודשי מאסר**.

8. **בעניינו של האישום השני**, ניתן להצביע על הרכיבים הבאים הרלוונטיים לקביעת המתחם: (א) העובדה כי המעשים בוצעו בתוך בית המרקחת נוסעת תחושה בלב קורבן העבירה, לפיה "אין לאן לברוח"; (ב) עוצמת ההתנהגות האלימה שאינה ברף הגבוה; (ג) ריסוס פניה של המתלוננת בגז מדמיע, פעולה שנעשתה לאחר ביצוע הגניבה, ונראה כי לא הייתה לה מטרה כלשהי זולת כעס או רצון לפגוע במתלוננת; (ד) סכום הכסף שנגנב העומד על 250 ₪; (ה) גילה של המתלוננת (בת 74); (ו) העובדה כי המעשה נראה ספונטני ולא מתוכנן.

לאור הערכים המוגנים שנפגעו, עוצמת הפגיעה בהם, הנתונים שפורטו המהווים נסיבות הקשורות בביצוע העבירה ומדיניות הענישה הנוהגת, ראיתי לקבוע מתחם **הנע בין מספר חודשי מאסר שניתן לרצות בעבודות שירות עד 16 חודשי מאסר** (ראו למשל: ת"פ (מחוזי חי') 51506-06-15 **מדינת ישראל נ' חדיד** (26.6.2016); ת"פ (מרכז) 25488-08-14 **מדינת ישראל נ' לוי** (22.3.2016); ת"פ (מחוזי מרכז) 12267-11-14 **מדינת ישראל נ' וונדמגין** (15.4.2015); ע"פ (מחוזי חי') 14386-02-13 **מדינת ישראל נ' איזנברג** (7.4.2013)).

9. בבואי לבחון את העונש המתאים לנאשם ראיתי ליתן משקל לנתונים הבאים:

(א) **הודאת הנאשם** - אין חולק כי הנאשם קיבל אחריות מלאה על מעשיו, ולצד החיסכון בזמן ציבורי, יש משקל ממתן גם לעובדה כי ההודאה ייתרה את הצורך בהעדת המתלוננים בשני האישומים. יש אף לציין, וניתן לראות זאת כהיבט נוסף המלמד על הפנמה, כי הנאשם הפקיד 500 ₪ בקופת בית המשפט לצורך פיצוי המתלונן.

(ב) **נתוניו האישיים של הנאשם** - מדובר בנאשם בן 37, אב לילדה בת 6, אשר ניתן לראות מורכבות בנסיבות חייו, כפי שעמד עליה הסגור. ראיתי בנתוניו האישיים של הנאשם ככאלה המצדיקים התחשבות בענישה.

(ג) **עברו הפלילי של הנאשם** - מדובר במי שלחובתו שתי הרשעות בגין מקבץ עבירות רכוש, אך אלה משקפות עבירות שבוצעו בשנת 2007. הנאשם ריצה תקופת מאסר אחת בת חודשיים בדרך של עבודות

שירות, כך שאינני סבור כי יש בעברו הפלילי כדי להצדיק החמרה משמעותית בענישה.

9. לאור האמור לעיל, ראיתי להטיל על הנאשם עונש כולל, בהתאם להוראת סעיף 40ג(ב) סיפא, וזאת כדלקמן:

א. 19 חודשי מאסר לריצוי בפועל החל מיום מעצרו - 5.5.2021.

ב. 8 חודשי מאסר, אולם הנאשם לא יישא עונש זה אלא אם יעבור תוך שלוש שנים מיום שחרורו עבירת אלימות נגד הגוף מסוג פשע או עבירת רכוש מסוג פשע, לרבות עבירה של דרישת נכס באיומים לפי סעיף 404 סיפא לחוק העונשין.

ג. 4 חודשי מאסר, אולם הנאשם לא יישא עונש זה אלא אם יעבור תוך שלוש שנים מיום שחרורו עבירת אלימות נגד הגוף מסוג עוון או עבירת רכוש מסוג עוון.

ה. פיצוי למתלוננת (עדת תביעה 3) בסך 500 ₪. התביעה תדאג להודיע למתלוננת על זכאותה לפיצוי ועל הצורך למסור את פרטיה לבית המשפט. המזכירות תדאג להעברת הפיצוי שהופקד למתלוננת.

ניתן צו כללי למוצגים לשיקול דעת קצין משטרה ו/או התביעה.

זכות ערעור כחוק.

ניתן והודע היום ט"ז שבט תשפ"ב, 18/01/2022 במעמד הצדדים.

**בני שגיא, שופט
סגן נשיא**